

Zaterdag 9 februari 1918.

Dezen morgen om kwart over één nog kalme, maar donkere nacht. Een schot knalt weldra gevolgd door twee ontzettende losbrandingen en een rommelen van gebouwen instorten. Het noodsein pijpt nu zijn waarschuwing uit in een langerekte dierenklacht. Het komt te laat, dat noodsein. Er is verrassing geweest. In de Voskensstraat, op korten afstand van hier, staan vier mitrailleuzen voor een huis waar zeventien soldaten verblijven. Ze moeten dag en nacht elkander aflossen en waakzaamheid uitoefenen tegen elken aanval. Ze zullen zich overslapen hebben... En nu rolt en dondert en dreunt het onophoudend, oorverdoovend, in het zwerk. De vlieger, bommenwerper, is duidelijk te hooren. Het gekletter van zijn machien is heel verschillend van dat der gewone duitsche kleppertuigen. Ingewijden beweren, dat het komt, doordat de engelsche avions hooger stijgen uit het oorbereik.

Ik heb slaaplust; maar het ware toch al te dom niet waar te nemen, wat er omgaat; opgestaan. Het duister gewelf is vol van plots ontstaand en doovend electricisch geschitter als fosfoorvonken op den nachtelijken, Indischen oceaan mijn vensters verlichtend; en tweemaal achtereen ontstaat, als enkele dagen te voren, een soort van apothéose met sprankels, van beneden naar boven uitschietend, terwijl het oorlogsonweer zijn hoogste rumoer in 't uitspansel bereikt heeft.

Het verzwakt... het eindigt heel en gansch.

De sireen trompt haar driemaal kort, geruststellend gehuil uit. Het slaat twee uur. Dezen morgen lag hier op het graspleintje een sierlijk bloedrood buisje, open met een uitgebranden knol als haar in; het opschrift in druk droeg: "Signal-Leuchtkugel Pyrotechnische Fabriken" en een adres.

Virginie **LOVELING** (« *In oorlogsnood* »)